

Αὐτὰ θὰ φέρνω πάντα μου, ὅσα φυλαχτὸ, ὅς τὰ στήθεια,
 Κι' αὐτὰ θὰ κράζω ὅς τῆς ζωῆς τὰ βάσανα βοήθεια.
 Καὶ γιὰ δροσιά τοὺς θάχουνε τὰ μαῦρα δάκρυά μου,
 Κ' ἤλιθ' γιὰ πύρα θὰ δεχθῶν τὴ φλογερὴ ματιά μου.

Μὰ ὦϊμέ! τὰ κύματα ἀφρίζουνε... καὶ φεύγεις,
 Φεύγεις, κι' ὁ νοῦς μου θὰ πετᾷ ὅς τὰ μέρη ποῦ θὰ εὐγῆς.
 Φεύγεις, κ' ἡ μαύρη μου καρδιά θὰ γένῃ ἐρημοκλήσι,
 Καὶ μέσα ὁ νοῦς μου ἐσένανε γιὰ κόνισμα θὰ στήτῃ,
 Κι' ὀλημερνὶς κι' ὀλονυχτὶς θὰ κάνω τὸ σταυρὸ μου,
 Ὡς ποῦ γιὰ πάντα νὰ σέ ἰδῶ, ψυχῇ μου, ὅς τὸ πλευρὸ μου.

(22 Μαῦου 1878.)

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Ρ. ΤΖΑΝΟΠΗΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ Θ. ΖΑΪΜΗΣ

Παρτοῦ ὁ χάρος θεριστῆς
 Καὶ πάντα δάκρυα ἀφίρει!

Ἐνα βλαστάρι δροσερὸ, ροδοστεφανωμένο,
 Ποῦ ἦταν ὅς ἐμᾶς ἀγνώριστο γιὰτ' ἦταν ἄνθος ξένο,
 Εἶχε τὴ χάρες τ' Ἀπριλίου, τοῦ Μαΐ το' εὐωδίας—
 Εἰς τὸνα χέρ' εἶχε σταυρὸ, κ' εἰς τ' ἄλλο δυὸ καρδίαις!..
 Τὸ ζήλευαν οἱ οὐρανοὶ, ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι!
 Τῷ μαθε ὁ χάρος ὁ ἄχαρος κ' ἦλθε νὰ μᾶς τὸ πάρῃ!
 Μαῦρος βοριάς ἐφύσηξε!.. τοῦ μάρανε τὰ φύλλα!
 Ζήλεια!.. τρομάρα, δυστυχιὰ, ἀπελπισιά, μαυρίλλα!
 Τὸ πλῆγωσε καὶ τᾶφῃσε!.. ξανοίγει τὸ νησί μας
 Καὶ ἔρχεται στενάζοντας!.. τὸ κάμαμα παιδί μας!

Γιὰτί, γιὰτί, Ἀνδρέα μου, νᾶρθῃς στὴν ἀγκαλιά μας;
 Μὴ σοῦπαν πῶς εἶν' δροσερὰ τὰ μαῦρα δάκρυά μας;
 Μὴ σοῦπαν πῶς ὅς τὸν τόπο μας ὁ χάρος δὲν προβαίνει;
 Ἀλλὰ «καὶ μέσα ὅς ἀγκαλιαῖς ὁ θάνατος πηγαίνει!...»
 Μὴ σοῦπανε ὅς τὴ Ζάκυνθο, ἅμα νὰ ματανθήσης;
 Γιὰτί νᾶρθῃς, Ἀνδρέα μου; γιὰτί νὰ μᾶς λυπήθῃς;
 Γιὰτί ν' ἀνοίξῃς νέα πληγὴ μεσ' τᾶχαρά μας στήθῃ;
 Ἀνδρέα μου! μὴ ὁ τόπος μας τὰ κάλλη του σοῦ ἀρνῇθῃ;
 Ἀλλ' ἄχ! τί λέγω ὁ δύστυχος! ψηλὰ εἶνε ἡ κατοικιά σου!..
 Ὡς τὸν οὐρανὸ εἶν' ὁ τόπος σου, κ' οἱ ἀγγέλοι συντροφιά σου!
 Ἄμα καὶ πᾶς τοῦ Ἀπλάστου... τὴν τουρκοτυραννία!..
 Ὡς τοὺς σκλάβους, πᾶς, τοὺς χριστιανούς νὰ δώσῃ ἐλευθερία!